

Vysoká škola: ...**Palackého univerzita Olomouc** Fakulta: ...**Filozofická**.....

Katedra:**Psychologie**..... Akad. rok:**2010/2011**.....

POSUDEK DISERTAČNÍ PRÁCE

jménoPhDr. Roman Procházka

obor**Psychologie - jednooborová**.....

Název disertační práce:

.....**DISOCIACE, ALEXITHYMIE A SELF U LIDÍ ZÁVISLÝCH**.....

.....**NA ALKOHOLU**.....

Školitel:

Doc. PhDr. Vladimír Řehan

Rozsah práce:

160 stran s literaturou a přílohami

Hodnocení:

Autor vypracoval svoji práci na náročné klinicko-psychologické téma, neboť dostupnost některých dat v této oblasti je značně omezená a v některých případech dokonce neexistují vůbec navzájem srovnatelné údaje. Teoretická část je zpracovaná strukturovaně a poskytuje základní vhled do problému.

Celá teoretická část (končící stranou 70) má velmi dobrou úroveň. Pokud jde o pasáže a kapitoly zabývající se přímo koncepty alexithymie a disociace, zde musím říci, že jde o části excelentní. Jan a nich vidět nejen dobra orientace v literatuře, ale čeho cením nejvíce, tak je zažitost tématu a schopnost klinického propojení a ukotvení. Text je skutečně didakticky i obsahově na vysoké úrovni, že bych si uměl představit na toto téma z něj udělat krátký text pro kliniky i studenty. Dobré příklady, dobře vybraná schemata a srozumitelně, lidsky a přitom fundovaně pojato.

Nižší úroveň v této pasáži má vstup do meziborového konceptu a pojetí závislostí a implementace psychologických širěji pojatých teorií. Obecně to na úroveň PHD práce dostačuje, ale rozdíl proti předchozím dvěma tématům je zřetelný a vystopovatelný snadno jak z hlediska propojenosti a integrovanosti textu, tak přehledu citovaných prací –

převládají druhořadé domácí zdroje, chybí klíčové zahraniční práce (srovnatelné se zdroji užitymi v první části) a místy prostě násilné citování autorů, nemajících k tématu velkou relevanci (sami jsou často jen kompilátory někdy dokonce i sekundární literatury). Zde tedy text dostačuje podmínkám, ale nedosahuje kvalit prvně jmenovaných kapitol, kde jsem byl skutečně nadšen.

Formálně jsou pasáže příliš podrobně členěny na male úseky – professor Kratochvíl by zřejmě projevily velkou nevoli, já si dovoluji pouze poznamenat, že to prostě není vhodné a překračuje místy míru obvyklou pro členění textů v takto rozsáhlé práci. Místy se objevují drobné nepřesnosti z nichž jedna mě trochu mrzela více. Nevadí mi tolik důraz na Kalinu a spol., neboť jsou to průkopníci mezioborového přístupu v ČR – ačkoli by zde slušelo více autorů ze zahraničí (Millerová nebo Griffith a další velké monografie). Co mě ale mrzelo je citace na str. 62. K. Urban není K. ale E. Urban, neboť je (resp. byl) prvním jménem Eduard a zásadní a průlomová publikace není z roku 1978, ale z roku 1973 a vyšla v tehdejší Avicenu. V literatuře na konci práce není citovaná vůbec v seznamu a díky těmto chybám mám tak trochu pochybnost i tom, zda vážně byla použita. Má platnost dodnes ani ani 40 let ji tolik neubralo – historicky je to ale pro naše prostředí unikát a význam i autora zaslouží větší pečlivost.

Výzkumná část (od strany 71 dále):

Práce je ve výzkumné části velmi dobře strukturována. Velmi spokojen jsem s poctivým postupem krok za krokem. Všechny části splňují požadované parametry a oceňuji pečlivost při popisu metod, to nebývá obvyklé a i zde je vidět dobré propojení praktického zaměření autora s výzkumným tématem. Formulace otázek i další části jsou v pořádku. Disproporce v souboru se daly očekávat a nemyslím, že by to měl být zásadní problém, navíc test rozložení (oceňuji, že byl proveden a vložen) dopadl dobře. V pasáži, kde jsou prezentované výsledky, je dobře propojen klinický popis s výsledky. Trochu na škodu je něco, co bych charakterizoval jako: příliš mnoho tabulek, často zbytečných a velmi málo integrativně propojujících popisů a interpretací. Jinými slovy špatně se v této rozsáhlé pasáži čtenář orientuje a není vždy dobře vybráno to nejdůležitější a potlačeno či vynecháno to nepodstatné. Diskuse není příliš bohatá, ale splňuje požadavky. Mohla být i trochu více kritická a přesná – práce autorovi dává dostatek opory. Souhrn i závěr bez připomínek.

SOUHRN:

I přes řečené drobné nedostatky autor prokázal, že dokáže samostatně pracovat s literaturou, navrhnout a provést výzkumnou studii v intencích požadavků na PHD práci a komisi si proto dovoluji navrhnout její kladné hodnocení a doporučení kandidáta k dalším částem zkoušek a v případě jejich úspěšného zvládnutí, též udělení akademické hodnosti doktor.

.....
Doc. PhDr. Michal Miovský, Ph.D.

VOlomouci... dne4. června...2011...